

N:o 16.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 3 mars 1888.
— — — — Andra Kammaren den 3 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående upphäfvande af föreskriften om förnyelse af inteckning för fordran.

(Lagutskottets utlåtande n:o 13.)

Till Konungen.

Hos Riksdagen har framställning blifvit gjord om upphäfvande af den i 19 § af förordningen angående inteckning i fast egendom den 16 juni 1875 meddelade föreskrift, att inteckning för fordran skall, för att bibehållas vid gällande kraft, förnyas inom tio år från inteckningens meddelande och sedermera inom tio år från hvarje förnyelse; och hafva i sammanhang härmed ifrågasatts ändrade bestämmelser rörande fastighetsboks vitsord.

Riksdagen har tillika inhemtat, att den af Eders Kongl. Maj:t den 19 mars 1886 tillsatta komité för afgifvande af förslag till åtgärder i syfte att upphjelpa den ekonomiska ställningen i landet uti sitt den 12 december 1887 afgifna betänkande förmält sig anse det synnerligen önskvärdt, att Eders Kongl. Maj:t täcktes taga frågan om lämpligt reformerande af inteckningsväsendet i dess helhet under öfvervägande. Komitén har dervid särskildt framhållit följande praktiska olägenheter, hvilka vore förknippade med föreskriften om inteckningsförnyande, nemligen:

1:o) faran af att genom glömska eller förbiseende förverka real-säkerheten eller förmånsrätten till, mången gång, oersättlig skada för både inteckningshafvare och fastighetsegare — hvilken fara är desto större, som den kan vållas allenast genom ett, i och för sig ringa, skrif- eller kollationeringsfel;

2:o) äfventyret att, i och för förnyelsen, nödgas till domare eller kanslibiträden öfverlemna värdehandlingar, ofta i stort antal och för höga belopp, utan att ega regress till staten, i händelse handlingarna missbrukas eller förloras;

3:o) de icke ringa besvär och omkostnader, som äro förenade med förnyelsen, i synnerhet när den, i anseende till fastighetens belägenhet, måste på främmande och aflägsen ort verkställas.

De skäl, hvilka komitén sålunda anført för den ifrågavarande föreskriftens upphäfvande, hafva syns Riksdagen vara af vigt. Beaktansvärda skäl hafva dock äfven andragits för densammes bibehållande, särskildt i de motiv, som åtföljde Eders Kongl. Maj:ts för 1875 års Riksdag framlagda förslag till inteckningsförordning.

Då de skäl, som sålunda från olika sidor anförts, vägas mot hvarandra, kan man väl stanna tveksam inför frågan, hvilkendera sidans skäl största vigten bör tillerkännas, särdeles som, enligt Riksdagens mening, en lagförändring sådan, som den ifrågavarande, förutsätter en förändring af vårt fastighetsbokssystem till vinnande af större öfverskådlighet och framför allt till vinnande af det gamla önskningsmålet, fastighetsbokens vitsord.

Emellertid vill det synas, som kunde tiden vara inne att taga i förnyadt öfvervägande, huruvida icke, till undanrödjande af de olägenheter, som onekligen vidlåda nu gällande bestämmelser, den i 19 § inteckningsförordningen meddelade föreskrift om inteckningsförnyelse kunde upphävas.

Riksdagen får därför, i anledning af ofvanomförmälda, hos Riksdagen gjorda framställningar, anhålla, att Eders Kongl. Maj:t ville taga i öfvervägande, huruvida icke nu gällande bestämmelse, att inteckning för fordran skall, för att bibehållas vid gällande kraft, förnyas inom tio år från inteckningens beviljande och sedermera inom tio år från hvarje förnyelse, må kunna upphävas, samt, derest sådant finnes kunna ske, vidtaga åtgärder för en lagförändring i oförmälda syfte.

Med undersätlig vördnad:

Stockholm den 3 mars 1888.